

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/78/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414223970
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4414223970.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošicekj Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v právnej veci žalobcu: R. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. A., M. R. U. XX, zast. JUDr. Jánom Légerským, advokátom, so sídlom Trenčín, Nám. sv. Anny 25, IČO: 34 054 081, proti žalovaným: 1. Elektrosvit Nové Zámky, a. s., so sídlom Nové Zámky, Komárňanská cesta 3, IČO: 00 152 340, 2. UNICO TRADE s. r. o., so sídlom Nové Zámky, M. R. Štefánika 19, IČO: 36 537 039, 3. Birtler Garden, s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Ernestova bašta 2524/7, IČO: 47 399 481, všetci zastúpení Mgr. Martinom Šutkom, advokátom, so sídlom Nové Zámky, Ernestova bašta 2524/7, IČO: 42 371 767, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu a žalovaných v 1. až 3. rade proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. decembra 2022 č. k. 9C/1/2022-1082 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zastavení konania (I.) p o t v r d z u j e .

Napadnutý výrok o trovách konania (II.) m e n í takto:

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v plnom rozsahu.

Žalovaným v 2. a 3. rade voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v 1. rade v plnom rozsahu.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 2. a 3. rade.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil (I.) a žalovaným v 1., 2. a 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP a uviedol, že žalobca sa podanou žalobou po pripustenej zmene žalobného petitu domáhal určenia, že vlastníkom nehnuteľností zapísaných u Okresného úradu Nové Zámky, katastrálny odbor, katastri nehnuteľností pre okres Nové Zámky, obec W. A., katastrálne územie W. A. na liste vlastníctva č. XXXXX, špecifikovaných v žalobe, ktoré nehnuteľnosti boli predmetom kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, podľa ktorej bol vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti povolený pod č. V 4593/13 a kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, podľa ktorej bol vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností povolený pod č. V 7035/13 a následne predmetom kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 2. rade ako predávajúcim a žalovaným v 3. rade ako kupujúcim, podľa ktorej bol vklad vlastníckeho práva do

katastra nehnuteľností povolený č. V 4402/14, je žalovaný v 1. rade v podiele 1/1. Právny zástupca žalobcu elektronickým podaním zo dňa 09. 12. 2022 uviedol, že berie späť žalobu v celom rozsahu a žiada konanie vo veci zastaviť a zároveň o nároku na náhradu trov konania navrhoval rozhodnúť tak, že súd žalobcovi prizná právo na náhradu trov konania proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. Čo sa týka náhrady trov konania, mal za to, že pôvodným rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky v predmetnej veci pod sp. zn. 9C/315/2014, kde terajší žalobca vystupoval ako žalobca v 1. rade bola žaloba zamietnutá z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva k príslušným nehnuteľnostiam, ako základnej podmienky úspešnosti určovacej žaloby podľa ustanovenia § 137 písmeno c) CSP. O odvolaní všetkých troch pôvodných žalobcov proti takémuto predchádzajúcemu rozsudku v tejto veci bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/148/2020-859 zo dňa 09. 12. 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. 01. 2022 a ktorým bol rozsudok Okresného súdu v časti zamietnutia žaloby žalobcov v 2. a 3. rade potvrdený a v časti zamietnutia žaloby žalobcu v 1. rade bol rozsudok zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená tomuto súdu na nové rozhodnutie a ďalšie konanie. Z tohto rozsudku jednoznačne vyplynulo, že už na strane jediného žalobcu je na požadovanom určení vlastníckeho práva v zmysle podanej žaloby daný naliehavý právny záujem, lebo je veriteľom pohľadávky voči žalovanému v 1. rade, ktorú si uplatňuje v exekučnom konaní, a ktorá doposiaľ nebola uspokojená. Po takomto rozhodnutí odvolacieho súdu došlo zo strany žalovaného v 1. rade k úhrade pohľadávok žalobcu vymáhaných proti žalovanému v 1. rade v exekučných konaniach č. k. 55Ek/1805/2008 (342EX 766/18) a č. k. 12Ek 982/2019 (342EX 754/19) dňa 14. 11. 2022 podľa upovedomenia o ukončení exekúcie súdneho exekútora JUDr. Natálie Ďurákovvej zo dňa 14. 11. 2022 a v exekučnom konaní č. k. 47Ek 1137/2022 (342EX 1027/22) dňa 08. 12. 2022 v zmysle upovedomenia o ukončení exekúcie súdneho exekútora JUDr. Natálie Ďurákovvej zo dňa 08. 12. 2022. Zaplatením týchto pohľadávok žalovaným v 1. rade voči žalobcovi došlo k vytvoreniu takého stavu, kedy existencia daného naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu zanikla. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu potom naďalej platí, že ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne tieto trovy zaviniť žalovaný, a preto došlo k zastaveniu konania. Právny zástupca žalovaných v 1. až 3. rade sa písomne vyjadril k späťvzatiu žaloby, ako aj k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania doručeným súdu dňa 09. 12. 2022 a uviedol, že so späťvzatím žaloby súhlasí, lebo zaplatil žalobcovi všetky pohľadávky v exekučnom konaní a tým spôsobil, že žalobca stratil vo veci naliehavý právny záujem. Nesúhlasil však s tým, aby súd zaviazal žalovaných v 1. až 3. rade, a dokonca spoločne a nerozdielne, na zaplatenie trov konania s odôvodnením, že ešte pred prvým pojednávaním v tejto veci mal žalovaný v 3. rade snahu vyplatiť žalobcu v celom rozsahu, a to listom zo dňa 13. 05. 2015, na čo dostal od jeho zástupcu odpoveď vo forme listu zo dňa 23. 05. 2015, v ktorom požadoval od žalovaného v 3. rade vyše 1 000 000,- eur. Z tohto dôvodu od začiatku bolo zrejmé, že v skutočnosti nejde o peniaze, ale zablokovať majetok žalovaného v 3. rade. Uvedené listy sú súčasťou spisu. Okrem toho, právny zástupca žalovaných v 1. až 3. rade uviedol, že žalobca si ako veriteľ pohľadávok mohol svoje právo uplatniť aj odporovacou žalobou, čo však pre zmeškanie lehoty nespravil. Skutočnosť, že Krajský súd v Nitre konštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem na podanej žalobe, ešte automaticky neznamená aj to, že žalobca by bol žalobu vyhral. Súd pri určovacích žalobách najprv musí skúmať naliehavý právny záujem a až následne sa zaoberá meritom veci, k čomu v danom prípade nedošlo. Dňa 12. 12. 2022 súd pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Na tomto pojednávaní žalovaných v 1. až 3. rade zastupoval na základe substitučnej plnej moci advokát JUDr. Richard Schwarz, so sídlom Nové Zámky, ktorého splnomocnil na zastupovanie v tomto pojednávaní právny zástupca žalovaných v 1. až 3. rade. Právny zástupca uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného stanoviska právneho zástupcu žalovaných v 1. až 3. rade zo dňa 09. 12. 2022 a navrhoval rozhodnúť dvoma spôsobmi, najprv uviedol, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby vykonanej žalobcom s odkazom na ustanovenie § 146 ods. 1 CSP s odkazom na to, že predmetom tohto konania nebola žaloba na plnenie, ale určovacia žaloba. V prípade, ak by súd mal za to, že späťvzatie žaloby zo strany žalobcu akceptuje a konanie vo veci zastaví, uviedol, že rozhodne nesúhlasí s tým, aby súd zaviazal žalovaných v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne na úhradu trov konania, lebo takéto rozhodnutie považoval za nedôvodné. Naopak, v prípade zastavenia konania navrhol súdu, aby súd žalovaným 1. až 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi. Pokiaľ by súd nepripustil späťvzatie žaloby, navrhol, aby súd rozhodol o merite veci tak, že žalobu zamietne a opätovne prizná žalovaným v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Uviedol, že súd konanie vo veci samej zastavil, lebo právny zástupca žalobcu v mene žalobcu v rámci svojho dispozičného práva zobral späť žalobu s poukazom na to, že odpadol predmet konania, lebo zo strany žalovaného v 1. rade došlo k úhrade pohľadávok žalobcu vymáhaných proti žalovanému v 1. rade vo

vyššie uvedených exekučných konaniach. Žalovaný v písomnom vyjadrení k tomuto späťvzatiu žaloby zo dňa 09. 12. 2022 sa vyjadril, že súhlasí so späťvzatím žaloby, nesúhlasil však s návrhom žalobcov na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania tak, že by súd zaviazal žalovaných v 1. a 3. rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie trov konania. Okrem toho, právny zástupca žalovaných na pojednávaní konanom dňa 12. 12. 2022 navrhoval dva spôsoby rozhodnutia vo veci, keď uviedol, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov, lebo predmetom tohto konania nebola žaloba na plnenie, ale určovacia žaloba, alebo pokiaľ by sa súd prvej inštancie stotožnil s návrhom žalobcu na späťvzatie žaloby a konanie vo veci samej by zastavil, navrhoval rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania tak, aby súd priznal túto náhradu žalovaným v 1. až 3. rade voči žalobcovi. Pokiaľ by súd vôbec nerozhodol o späťvzatí žaloby a žalobu by zamietol vo veci samej, navrhoval priznať žalovaným v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Súd vyhodnotil tieto návrhy právneho zástupcu žalovaného tak, že považoval v predmetnej veci zastavenie konania vo veci samej za najlepšie riešenie v predmetnej veci, pretože súd nevzhliadol žiadny taký vážny dôvod, pre ktorý by nepripustil späťvzatie žaloby v súlade s ustanovením § 146 ods. 2 CSP. Dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný. Jeho posúdenie vyžaduje náležitú mieru objektivizácie zo strany súdu a zohľadnenie hypotézy, či by ktokoľvek v právnom postavení žalovaného mohol opodstatnene považovať prezentovaný dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby za vážny. Samotné subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje. Pokiaľ súd nezistí tak vážne dôvody na tento nesúhlas, konanie uznesením zastaví. Súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby je výslovným prejavom jeho vôle, ktorý je adresovaný súdu. V tejto súvislosti nepostačuje absencia nesúhlasu a do úvahy neprichádza ani prezumpcia podľa § 157 ods. 2 CSP. Súhlas musí byť reálny a pozitívne vyjadrený. Žalovaný nie je povinný svoj súhlas so späťvzatím žaloby odôvodňovať a túto povinnosť nemá ani vtedy, ak sa rozhodne vyjadriť svoj nesúhlas. Prezentované dôvody súhlasu alebo nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby v režime § 146 ods. 2 CSP sú bez právneho významu. Jednak z dôvodu, že v písomnom podaní právneho zástupcu žalovaných zo dňa 09. 12. 2022 právny zástupca sa nevyjadril v tom smere, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby, naopak, z obsahu tohto podania vyplýva, že s ním súhlasil, nesúhlasil iba s časťou týkajúcou sa nároku na náhradu trov konania. Ide o dispozičné právo žalobcu so žalobou nakladať v ktoromkoľvek štádiu konania, a preto súd takémuto dispozičnému návrhu žalobcu vyhovel a konanie vo veci samej zastavil, lebo odpadol dôvod, pre ktorý by bolo potrebné skúmať naliehavý právny záujem na podanej žalobe tak, ako sa vyjadril Krajský súd v Nitre v rozsudku sp. zn. 9Co/148/2020-859 zo dňa 09. 12. 2021. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Skutočnosť, že odpadol naliehavý právny záujem na určovacej žalobe žalobcu, k tomuto nedošlo procesným zavinením žalovaných v 1. až 3. rade, ale bolo to dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel žalobou dosiahnuť, mal dosiahnuť iným spôsobom, ktorý je možný podľa ustanovení hmotného práva, teda Občianskeho zákonníka alebo CSP. Žalobca mal možnosť podať v lehote podľa zákona odporovacie žaloby, ktoré sú limitované prekluzívnou trojročnou lehotou od prevodu vlastníckeho práva. Táto lehota žalobcovi skončila v roku 2016. Túto lehotu zmeškal. Žalovaní v 1. až 3. rade v konaní preukázali listom, ktorý žalovaný v 3. rade adresoval 13. 05. 2015 žalovanému, že mal snahu vyplatiť žalobcu v celom rozsahu, ale žalobca mu na tento list odpovedal listom zo dňa 22. 05. 2015, v ktorom požadoval od žalovaného v 3. rade vyše 1 000 000,- eur. Toto správanie žalobcu potvrdzovalo to, že v skutočnosti mu nejde o peniaze, ale snahu zablokovať majetok žalovaného v 3. rade. List zo dňa 13. 05. 2015, ako aj odpoveď na tento list zo dňa 22. 05. 2015 je súčasťou súdneho spisu. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nešlo o žalobu na plnenie, ale o určovaciu žalobu, tak nie je možné konštatovať, že pre správanie žalovaného v 1. až 3. rade došlo k späťvzatiu žaloby, keď žalovaní v 1. až 3. rade mali záujem už v roku 2015 vyplatiť žalobcu, ktorý ale túto ponuku nevyužil a neprijal takúto možnosť od žalovaných. Preto skutočnosť, že podľa právoplatného rozsudku Krajského súdu v Nitre odpadol naliehavý právny záujem u žalobcu tým, že vyplatil pohľadávky žalobcu v exekučných konaniach nedošlo procesným zavinením žalovaných v 1. až 3. rade, ale bolo to dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel touto žalobou dosiahnuť, mohol dosiahnuť aj iným spôsobom. Súd v tomto štádiu konania ani neskúmal a neriešil otázku naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, lebo už na prvom pojednávaní konanom dňa 14. 11. 2022 právny zástupca žalovaných v 1. až 3. rade oznámil súdu, že prvé dve exekučné konania boli skončené, o čom predložil súdu dôkaz, a to vyplatením týchto exekučných konaní, avšak na tomto pojednávaní súd ešte vo veci nerozhodol, a to z dôvodu, že právny zástupca žalobcu navrhol, aby súd vykonal dopyt na Okresný súd Banská Bystrica za účelom overenia si skutočností, či naozaj exekučné konania boli zastavené a úplne skončené, a okrem toho, právny zástupca žalobcu uviedol, že existuje ešte ďalšie exekučné konanie žalobcu, ktoré tiež nie je vymožené, tak z tohto dôvodu súd odročil pojednávanie, aby zistil, či naozaj došlo k skončeniu exekučných konaní a či zo strany žalovaných dôjde k vyplateniu aj

tretieho exekučného konania, ktoré v tom čase existovalo. S poukazom na vyššie uvedené mal súd za to, že aj náhrada trov konania priznaných podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP sa vzťahuje na účelne vynaložené trovy. Ide o vyjadrenie všeobecného princípu, že nárok na náhradu trov konania je úzko spätý s účelnosťou ich vynakladania pri uplatňovaní práva na súdnu ochranu. Podstatou súdu pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia je povinnosť skúmať, či niektorá zo strán sporu zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Túto skutočnosť mal súd v danom prípade preukázanú, že strana žalobcu zavinila zastavenie konania, pretože jeho správaním došlo k späťvzatiu žaloby v celom rozsahu, lebo v danom prípade nešlo o žalobu na plnenie, ale o určovaciu žalobu a žalobca mal naliehavý právny záujem na požadovanom určení práve z dôvodu, že existujú voči nemu vymožitelné pohľadávky v exekučných konaniach, ktoré nemal vyplatené, a pokiaľ ich žalovaní v 1. až 3. rade vyplatili, tak z tohto dôvodu odpadol predmet sporu a súd sa ani nezačal zaoberať skúmaním naliehavého právneho záujmu. Od počiatku konania žalobcovi išlo o to, aby zo strany žalovaných v 1. až 3. rade došlo k zaplateniu jeho vymožitelných pohľadávok v exekučných konaniach. Toto bolo splnené zo strany žalovaných, a preto žalobca zobral späť žalobu. Z týchto dôvodov súd priznal žalovaným 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti tomuto uzneseniu podali žalovaní v 1. až 3. rade v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti výroku I., odôvodniac ho tým, že napadnuté uznesenie v časti 4. odkazuje na vyjadrenie žalovaných zo dňa 09. 12. 2022, ktorým reagovali na späťvzatie žaloby zo strany žalobcu. V súvislosti s týmto podaním súd skonštatoval, že žalovaní so späťvzatím žaloby súhlasili. Uvedené konštatovanie sa nezakladá na pravde, pretože týmto podaním zo dňa 09. 12. 2022 žalovaní jednak nesúhlasili s tým, aby ich súd zaviazal na trovy konania, a jednak v bode 4. tohto vyjadrenia jasne uviedli, že sa pojednávajú dňa 12. 12. 2022 plánujú zúčastniť.

Následne na pojednávaní dňa 12. 12. 2022 substitút PZ žalovaných JUDr. Richard Schwarz celkom jednoznačne vyslovil nesúhlas so zastavením konania s odkazom na § 146 ods. 1 CSP. Z vyššie uvedených dôvodov teda vyplýva opačný záver, že žalovaní so zastavením konania pred meritórnym rozhodnutím nesúhlasili, a preto je záver súdu prvej inštancie úplne nesprávny, a tým je tu daný dôvod na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Z obsahu celého spisu vyplýva, že počas celého priebehu konania žalovaní opakovane namietali, že žalobcovia zneužívajú inštitút určovacej žaloby na škodenie ich podnikateľských aktivít, najmä však žalovaného v 3. rade. Žalobcovia si boli od počiatku vedomí, že ich argumenty sú účelové, a preto cielene spôsobovali prieťahy v konaní procesnými návrhmi tesne pred pojednávaním, odďaľujúc tým meritórne rozhodnutie súdu. Až v priebehu odvolacieho konania Krajský súd v Nitre svojím rozsudkom sp. zn. 9Co/148/2020-859 zo dňa 09. 12. 2021 vo vzťahu k žalobcovi H. v bode 68., strany 46. rozhodnutia skonštatoval, že jeho konanie je nepoctivé a v rozpore s článkom 5 CSP a vo vzťahu k žalobcovi Y. žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu zamietol, čím vo vzťahu k týmto žalobcom potvrdil zamietavý rozsudok súdu prvej inštancie. Týmto odvolací súd definitívne zúžil manévrovací priestor poslednému žalobcovi, ktorého naliehavý právny záujem bol daný iba výškou pohľadávky, ktorú žalovaní chceli zaplatiť už v roku 2015. Po tomto prelomovom rozhodnutí bolo už každému účastníkovi konania zrejmé, že ak bude žalobca v prebiehajúcich exekučných konaniach uspokojený, odpadne jeho naliehavý právny záujem na podanej žalobe a súd jeho žalobu zamietne. Konanie pred súdom mohlo skončiť už v máji v roku 2015, stačilo, ak by žalobca bol vyčíslil svoju pohľadávku a určil číslo účtu na jej zaplatenie. Je však faktom, že žalobca R. Y., zastúpený žalovaným v 3. rade, plnenie v uvedenom čase odmietol s požiadavkou na vyplatenie viac ako milióna eur, čo vyplýva z predložených dôkazov. Práve pre tieto dôvody, ktoré žalovaní považujú za vážne, mal súd rozhodnúť vo veci samej. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalovaný v 3. rade mal snahu uspokojiť žalobcu ešte v roku 2015, teda pred rozhodnutiami súdov, čo žalobca odmietol a požadoval neprimerané satisfakcie vyše 1 milióna eur. Práve to je rozhodujúcim momentom pri posúdení, či zastavenie konania spôsobil žalobca, alebo žalovaný. Napadnuté uznesenie v úvode poučenia na strane 6. konštatuje, že „proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie zo strany žalovaného, ktorý sa vzdal práva na podanie odvolania voči predmetnému uzneseniu po jeho vyhlásení do zápisnice. Žalovaní sa domnievajú, že sa v uvedenom prípade jedná o chybu v písaní, nakoľko z ich strany sa ani jeden žalovaný tohto práva nevzdal. Žalovaní sa domnievajú, že mali mať priznané právo na podanie odvolania z poukazom jednak na to, že so zastavením konania nesúhlasili a namietali, aby súd rozhodol meritórne, a jednak preto, že im súd týmto poučením odňal právo konať pred odvolacím súdom. Preto z opatrnosti podávajú odvolanie aj s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b) CSP a navrhli, aby odvolací

súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil späť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci samej.

3. Proti napadnutému uzneseniu vo výroku II. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobca a navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti na základe § 388 CSP zmenil buď tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%, alebo tak, že žalovaným v 1. až 3. rade sa náhrada trov konania nepriznáva a zároveň, aby žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. Uviedol, že výrok o náhrade trov konania považuje za nesprávny a založený na nesprávnom právnom posúdení veci, čím je daný dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca uplatnil podanou žalobou vo veci samej nárok na určenie vlastníckeho práva žalovaného v 1. rade k nehnuteľnostiam, zapísaným v katastri nehnuteľností vo vlastníctve žalovaného v 3. rade na základe právnych úkonov, ktoré sú podľa žalobcu absolútne neplatnými právnymi úkonmi, a v dôsledku ktorých vlastnícke právo žalovaného v 1. rade k týmto nehnuteľnostiam nemohlo prejsť na inú osobu, a teda u žalovaného v 1. rade zostalo naďalej zachované, pričom žalovaný v 1. rade bol v čase takéhoto uplatnenia nároku žalobcovým dlžníkom a nehnuteľnosť, ktorých sa uplatnený nárok týkal, boli spôsobilým predmetom na uspokojenie takéhoto nároku žalobcu v rámci exekúcie. Žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby po tom, čo bol rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co 148/2020-859 zo dňa 09. 12. 2021 zrušený rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C 315/2014-398 zo dňa 25. 10. 2017 v zamietajúcom výroku týkajúcom sa zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalobcovi (tam ešte žalobcovi v 1. rade) a vo výroku o trovách konania žalovaných v 1. až 3. rade vo vzťahu k žalobcovi a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zo strany žalovaného v 1. rade došlo k plnej úhrade pohľadávok žalobcu vymáhaných v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica prostredníctvom povereného súdneho exekútora JUDr. Natálie Durákovéj, pod č. 55Ek 1805/2018 (342EX 766/18), pod č. 12Ek 982/2019 (342EX 754/19) a pod č. 47Ek 1137/2022 (342EX 1027/22), čím existujúci naliehavý právny záujem na požadovanom určení na strane žalobcu v zmysle záverov vyslovených v rozsudku odvolacieho súdu zanikol. Preto žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby celkom v súlade s ustanoveniami § 144 a § 145 ods. 1 CSP a navrhol, aby súd konanie zastavil a zároveň rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi prizná právo na náhradu trov konania proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. Ak teda zo strany žalovaného v 1. rade došlo k úhrade všetkých pohľadávok žalobcu vymáhaných v exekučnom konaní až v dobe nasledujúcej po vyslovení uvedeného právneho záveru odvolacieho súdu o existencii naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na požadovanom určení vlastníckeho práva k príslušným nehnuteľnostiam, v zmysle ktorého je tento naliehavý právny záujem daný práve postavením žalobcu ako veriteľa pohľadávok vymáhaných v exekučnom konaní proti žalovanému v 1. rade, tak výlučne konaním žalovaného v 1. rade došlo k vytvoreniu stavu, kedy existencia takto daného naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu zanikla, čo znamená, že postupom žalovaného v 1. rade v konaní odpadol dôvod, pre ktorý bola žaloba zo strany žalobcu podaná. Poukázal aj na skutočnosť, že práve v dôsledku „odňatia“ dôvodu existencie naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu konaním žalovaného v 1. rade v takom štádiu konania, kedy by sa už súd inak musel zaoberať vecnou opodstatnenosťou podanej žaloby, došlo k tomu, že žalobcovi len v dôsledku takéhoto postupu žalovaného v 1. rade nebolo umožnené dosiahnuť preskúmanie vecnej opodstatnenosti žaloby meritórne rozhodnutie o nej. Súhrn všetkých týchto skutočností potom jednoznačne odôvodňuje záver o zavinení zastavenia konania zo strany žalovaného a návrh na rozhodnutie o náhrade trov konania tak, že právo na ich náhradu bude priznané žalobcovi proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. Z odôvodnenia výroku o náhrade trov konania napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie nie je vôbec zrejmé, že by sa tento za existencie jeho záveru o splnení podmienok na priznanie plnej náhrady trov konania žalovaným v 1. až 3. rade voči žalobcovi, akokoľvek zaoberal aj možnou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP. Žalobca považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania za celkom nesprávne a založené na takých dôvodoch, ktoré vôbec pri riadnom právnom posúdení veci nemôžu odôvodňovať také rozhodnutie o náhrade trov konania, aké súd prvej inštancie urobil. Pre správne posúdenie otázky zavinenia na zastavení konania v tejto veci je rozhodujúce zodpovedanie tej otázky, prečo žalobca v konkrétnom štádiu konania pristúpil k späťvzatiu žaloby. Žalobca vymáhal peňažné plnenie vyplývajúce z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu voči žalovanému v 1. rade v troch exekučných konaniach. Žalovaný v 1. rade peňažné plnenie vymáhané v dvoch skôr začatých exekučných konaniach vyplatil žalobcovi v deň pojednávania nariadeného súdom prvej inštancie na 14. 11. 2022 a túto skutočnosť oznámil a zároveň preukázal až na tomto pojednávaní a peňažné plnenie vymáhané v treťom

neskôr začatím exekučným konaní vyplatil žalobcovi 08. 12. 2022, teda štyri dni pred pojednávaním nariadeným súdom prvej inštancie na 12. 12. 2022. Žalobca hneď po vyplatení celej dlžnej sumy a strate takéhoto postavenia a s tým súvisiaceho naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na požadovanom určení vlastníckeho práva k príslušným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného v 1. rade, pristúpil k späťvzatiu žaloby. Z týchto skutočností je podľa žalobcu celkom zrejmé, že zodpovedať otázku, ktorá strana sporu zavinila zastavenie konania, nie je možné inak, než ako, že to bola strana žalovaného. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení výroku o náhrade trov konania napadnutého uznesenia však týmito pre vec podstatnými skutočnosťami vôbec nezaoberal a svoje rozhodnutie založil na celkom nesprávnych a neakceptovateľných dôvodoch. Žalobca považuje uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania za nesprávne aj z toho dôvodu, že ak aj súd prvej inštancie dospel k záveru o splnení podmienok na priznanie náhrady trov konania žalovaným v 1. až 3. rade voči žalobcovi, tak bolo jeho povinnosťou zaoberať sa aj možnou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP, a to najmä s ohľadom na postup strán v konaní a tiež vek a tomu zodpovedajúce možné osobné a sociálne postavenie samotného žalobcu. V tomto smere žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 9Cdo 114/2020 zo dňa 29. 11. 2021. Bez úvahy súdu o (ne)uplatnení moderačného ustanovenia (§ 257 CSP) v prípade aplikácie § 255 a § 256 ods. 1 CSP nie je možné považovať rozhodnutie súdu o trovách konania za náležité odôvodnené, teda také, ktoré jasne dáva odpovede na rozhodné skutkové a právne otázky súvisiace s rozhodovaním o náhrade trov konania. Žalobca je toho názoru, že aj pri závere súdu prvej inštancie o zavinení žalobcu na zastavení konania a s tým spojeného práva žalovaných v 1. až 3. rade na náhradu trov konania proti žalobcovi, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie prihliadnuť na celkové okolnosti veci a osobné pomery žalobcu z hľadiska možného aplikovania ustanovenia § 257 CSP. Pokiaľ by tak súd prvej inštancie urobil, musel by zistiť, že priznanie náhrady trov konania žalovaným v 1. až 3. rade proti žalobcovi by predstavovalo neprimeranú tvrdosť, keď to boli práve žalovaní v 1. až 3. rade, ktorí realizovali prevod príslušných nehnuteľností z vlastníctva žalovaného v 1. rade ako dlžníka žalobcu až do vlastníctva žalovaného v 3. rade ako spriaznenej osoby so žalovaným v 2. rade a žalovaným v 1. rade, a to za celkom neprimerané protiplnenie a urobili tak v čase existencie právoplatne prísúdenej a vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči žalovanému v 1. rade bez toho, aby predtým alebo aj po začatí sporu v tejto veci došlo k úhrade tejto pohľadávky. Táto pohľadávka žalobcu bola zo strany žalovaných v 1. až 3. rade úplne ignorovaná a k jej splneniu došlo až po vyslovení právneho záveru odvolacieho súdu v tejto veci o existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobcu práve z dôvodu existencie takejto vymáhateľnej pohľadávky. Okrem toho, takéto nepriznanie opodstatňujú aj osobné a sociálne pomery žalobcu, ktorý je starobným dôchodcom, a ktorého jediným príjmom je starobný dôchodok od Sociálnej poisťovne v aktuálnej výške 545,60 eura mesačne. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania zmenil v zmysle petitu odvolania a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných v 1. až 3. rade uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalovaných v 1. až 3. rade na základe § 386 písm. b) CSP odmietol alebo uznesenie súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním žalovaných v 1. až 3. rade na základe § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. Žalobca považuje odvolanie žalovaných proti uzneseniu súdu prvej inštancie za odvolanie podané neoprávnenou osobou a za odvolanie podané celkom nedôvodné. Pokiaľ ide o uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, žalobca sa nevie vyjadriť k okolnostiam vzdania sa práva podať odvolanie proti napadnutému uzneseniu zo strany žalovaných, keďže pojednávania na súde prvej inštancie dňa 12. 12. 2022, na ktorom bolo toto uznesenie vyhlásené, sa nezúčastnil. Predpokladá však, že z priebehu tohto pojednávania, ktorý musí byť zaznamenaný aj na zvukovom zázname, je zrejmé, ako sa žalovaní po vyhlásení uznesenia k možnosti podania odvolania prostredníctvom ich spoločného advokáta vyjadрили. Pokiaľ ide o uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, uviedol, že žalovaní v podanom odvolaní, ale ani pred vyhlásením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, neoznámili vôbec žiaden vážny dôvod, pre ktorý by nemal súd konanie zastaviť v dôsledku späťvzatia žaloby celkom. Žalobca odmieta tvrdenia žalovaných o nedôvodnosti žaloby a v celom rozsahu zotrváva na tvrdení, že v prípade vecného prejednania žaloby by nemohlo dôjsť k jej zamietnutiu, pretože právne úkony, na základe ktorých v konečnom dôsledku žalovaný v 3. rade nadobudol fakticky bezodplatne vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predtým vo vlastníctve žalovaného v 1. rade ako dlžníka žalobcu, predstavujú z dôvodov podrobne vymedzených v doterajších podaniach žalobcu v tejto veci, jednoznačne absolútne neplatné právne úkony. Žalobca v priebehu celého konania až do späťvzatia

žaloby celkom, odvodzoval existenciu svojho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva k príslušným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného v 1. rade ako dlžníka žalobcu od tej istej skutočnosti, ktorou bola existencia jeho vymáhateľnej pohľadávky proti žalovanému v 1. rade, ktorá nebola dlhodobo uspokojená. Keď už žalovaní videli, že súd prvej inštancie bude musieť, vzhľadom na jeho viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu o existencii naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu, pristúpiť k vecnému prejednávaniu žalobou uplatneného nároku, tak úhradou pohľadávky žalobcu dosiahli stav, kedy by súd musel žalobu zamietnuť pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu, a teda bez vecného posúdenia dôvodnosti žalobou uplatneného nároku. Za takéhoto stavu veci bolo povinnosťou súdu prvej inštancie po späťvzátí žaloby celkom, konanie zastaviť a neprihliadať na celkom neodôvodnený nesúhlas žalovaných s takýmto procesným postupom. V tejto časti súd prvej inštancie teda postupoval podľa žalobcu správne a nesprávne rozhodol len o náhrade trov konania. K poukazu žalovaných na akúsi ich snahu vyriešiť vec mimosúdne už v roku 2015 uviedol, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, že pohľadávka žalobcu vyplývala z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu zaväzujúceho žalovaného v 1. rade na konkrétne plnenie žalobcovi a žalovanému v 1. rade tak nič nebránilo povinnosť uloženú takýmto právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím v konkrétne určenej výške v tomto rozhodnutí žalobcovi splniť, a tým tak dosiahnuť stav ešte v roku 2015, ktorý v konečnom dôsledku žalovaný v 1. rade dosiahol až v roku 2022 a z hľadiska časových súvislostí tak jednoznačne urobil účelovo v záujme dosiahnutia straty naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na uplatnenom určovacom nároku v tomto konaní v zmysle právnych záverov vyplývajúcich z rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalobcovi tiež nie je zrejmé, z čoho súd prvej inštancie urobil skutkový záver o tom, že žalobca mal požadovať od žalovaného v 3. rade vyše 1 mil. eur, keď z obsahu listu zo dňa 22. 05. 2015, na ktorý v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal, a ktorý bol v skutočnosti listom nielen žalobcu, ale aj JP., vôbec žiadna požiadavka na vyplatenie sumy vyše 1 mil. eur voči žalovanému v 3. rade nevyplýva. Z týchto dôvodov nemá odvolanie žalovaných proti uzneseniu súdu prvej inštancie do výroku I. o zastavení konania vôbec žiadne opodstatnenie.

5. Žalovaní v 1. až 3. rade k vyjadreniu žalobcu uviedli, že sa svojho práva podať odvolanie nikdy takéhoto svojho práva nevzdali. V súvislosti s druhým navrhovaným spôsobom rozhodnutia, teda potvrdením napadnutého rozhodnutia, žalobca namieta, že k späťvzatiu žaloby z jeho strany došlo vyslovene z dôvodov, ktoré spôsobili žalovaní, čo je však znova zavádzanie a nepravda. Zdôraznili, že otázka (ne)platnosti zmlúv medzi žalovanými nebola súdmi posudzovaná, pretože tieto vždy zamietli žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. K zmene došlo až po prelomovom rozhodnutí v podobe rozsudku krajského súdu č. k. 9Co 148/2020-859 zo dňa 09. 12. 2021, ktorým odvolací súd pre dĺžku neuspokojenia konštatoval, že žalobca naliehavý právny záujem má, avšak všetky zvyšné argumenty žalobcov vyhodnotil ako účelové. Neobstojí ani tvrdenie, že žalobcovia úhradou pohľadávky žalobcu dosiahli stav, kedy by súd musel žalobu zamietnuť pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, pretože k uspokojeniu žalobcu došlo v riadne prebiehajúcim exekučnom konaní, a nie zo strany žalovaných. Aj čo sa týka naliehavého právneho záujmu žalobcu, ten sa počas celého obdobia od podania žaloby do rozhodnutia vo veci samej účelovo menil.

6. Žalovaní v 1. až 3. rade k odvolaniu žalobcu uviedli, že považujú napadnuté uznesenie za správne a zákonné. Argumenty žalobcu v odvolaní sú nelogické a zavádzajúce. Žalovaní pri takomto type určovacej žaloby, ktorou žalobca žiadal určiť vlastníctvo zo žalovaného v 3. rade na žalovaného v 1. rade, nemôžu a ani nemohli nijakým spôsobom prinútiť žalobcu, aby svoju žalobu vzal späť. Mohli sa snažiť maximálne o mimosúdnu dohodu alebo zmier. Podstatou pre dohodu však bolo pochopiť, prečo žalobca žalobu vôbec podal. Práve snaha dohodnúť sa s protistranou je kľúčovým momentom v tomto súdnom spore, pretože žalovaní opakovane prejavovali snahu so žalobcom dohodnúť sa mimosúdne. Ak by totiž išlo o žalobu o zaplatenie, tak by k zaplateniu došlo obratom a problém by bol vyriešený. V danom prípade sa však jednalo o žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam miliónovej hodnoty titulom pohľadávky žalobcu vo výške cca 700,-eur istiny, a preto je argumentácia žalobcu s odkazom na komentár CSP vydavateľstva C.H. BECK úplne zavádzajúca. Podľa názoru žalovaných je preto napadnuté uznesenie v uvedenej časti správne a zákonné. Naopak, požiadavku žalobcu, ktorý vzal žalobu späť a žiada si ešte aj priznať trovy konania, považujú za drzú a nenáležitú. Čo sa týka druhej argumentácie žalobcu o tom, že nič nebránilo žalovanému v 1. rade splniť právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu pohľadávku ešte v roku 2015, tak je potrebné sa proti tomuto ohradiť z viacerých dôvodov. Prvým dôvodom je, že žalovaný v 1. rade po zrušenom konkurze dňa 18. 01. 2012, ktorý prebiehal dvanásť rokov nedisponoval žiadnymi financiami, ba dokonca ani účtom v banke. Z listov vlastníctva č. 11015 a 9820, obidve

pre katastrálne územie W. A., vyplýva, že disponoval len nehnuteľnosťami, na ktorých zriadili súdni exekútori, vymáhajúci pohľadávky žalobcu exekučné záložné právo, čo bol úplne štandardný a zákonom predvídaný postup. Čiže jedine cestou exekúcie mohol byť žalobca uspokojený. Až do septembra 2017 bolo postavenie žalobcu aj titulom prebiehajúcich exekučných konaní, ktoré boli úspešne žalovaným v 1. rade ako povinným spochybnené, neisté. Napriek tomuto stavu neistoty mu však žalovaný v 3. rade ponúkal možnosť túto jeho pohľadávku v celom rozsahu zaplatiť. Pokiaľ žalobca poukazuje na svoj vek a dôchodok v súvislosti so snahou posudzovať vec cez ustanovenie § 257 CSP, potom je takáto jeho požiadavka úplne nenáležitá, pretože v exekúcii vymohol celú svoju pohľadávku, vrátane jej príslušenstva, a teda disponuje dostatočnými finančnými prostriedkami na zaplatenie trov konania žalovaným, ktorí sa s ním súdiť nikdy nechceli.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými stranami - žalobcom aj žalovanými, vždy proti výroku, ktorý bol v ich neprospech (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 písm. a) a m) CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia napadnutý výrok o zastavení konania (I.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a napadnutý výrok o trovách konania (II.) podľa § 388 CSP zmenil.

9. V danej veci došlo po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre rozsudkom zo dňa 9. decembra 2021 č. 9Co/148/2020-859 k späťvzatiu žaloby žalobcom (pôvodne žalobca v 1. rade) v celom rozsahu. Toto späťvzatie žaloby bolo súdom doručené právnomu zástupcovi žalovaných v 1. až 3. rade bez pripísu, aby sa vyjadril, či so späťvzatím žaloby súhlasí. Právny zástupca žalovaných v 1. až 3. rade sa v podaní zo dňa 09. 12. 2022 nevyjadril k späťvzatiu žaloby, avšak uviedol, že nesúhlasí s tým, aby súd zaviazal žalovaných v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie trov konania, pričom k tomu uviedol dôvody. Následne na pojednávaní dňa 12. 12. 2022 právny zástupca žalovaných v 1. až 3. rade uviedol, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby. Poukázal na to, že predmetom tohto konania nebola žaloba na plnenie, ale bola určovacia žaloba. S určovacou žalobou je spätý aj naliehavý právny záujem, ktorý je predpokladom potenciálne úspešného rozhodnutia vo veci. To, že v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Nitre odpadol naliehavý právny záujem žalobcu v 1. rade, k tomu nedošlo procesným zavinením žalovaných v 1. až 3. rade, ale bolo to dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel žalobou dosiahnuť, mal dosiahnuť iným spôsobom, ktorý je možný v zmysle ustanovení, či už Občianskeho zákonníka, alebo CSP. Poukázal na možnosť podania tzv. odporovacích žalôb, ktoré však bolo možné podať v lehote troch rokov od prevodu vlastníckeho práva, pričom lehota skončila v roku 2016. Napriek uvedenému, súd prvej inštancie v bode 9. napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalovaný v písomnom vyjadrení k späťvzatiu žaloby zo dňa 09. 12. 2022 uviedol, že súhlasí so späťvzatím žaloby, avšak podľa názoru odvolacieho súdu takáto skutočnosť tohto podania právneho zástupcu žalovaných nevyplýva. Keďže zo strany žalovaných v 1. až 3. rade bol napadnutý výrok, ktorým súd konanie vo veci zastavil, odvolací súd sa zaoberal tým, či žalovaní v 1. až 3. rade uviedli vážne dôvody, ktoré by odôvodňovali konanie v danej veci, napriek späťvzatiu žaloby žalobcom, nezastaviť.

10. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

11. Podľa § 145 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

12. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 138 alebo pojednávanie.

13. Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že žalobca disponuje po začatí konania subjektívnym právom vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým dosiahnutie zastavenia konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia. Z hľadiska procesnej autonómie nie je žalobca nijako obmedzený vo výkone svojho práva vziať žalobu späť, pokiaľ konanie ešte nebolo právoplatne skončené. Zastavenie konania alebo jeho časti ako bezprostredný následok späťvzatia

žaloby je však podmienené splnením ďalšej podmienky, ktorá je od vôle žalobcu nezávislá. Ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, je na zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby nevyhnutný súhlas žalovaného (§ 146 ods. 2 CSP). V ostatných prípadoch súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí; s výnimkou späťvzatia žaloby pred predbežným prejednaním sporu podľa § 168 CSP alebo pred pojednávaním (§ 146 ods. 3 CSP). Žalovaný môže negovať účinky späťvzatia žaloby alebo jej časti tým, že vyjadrí svoj nesúhlas s daným úkonom, pričom nesúhlas musí smerovať proti späťvzatiu žaloby po začatí predbežného prejednanie sporu alebo pojednávania a musí byť realizovaný z vážnych dôvodov. Aj podľa ustálenej súdnej praxe, vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby nemusia mať nevyhnutne právny základ, môže ísť aj o dôvody etické, morálne, ekonomické a pod., pokiaľ z ich povahy vyplýva, že sú žalovaným odôvodnene považované za tak závažné, že opodstatňujú pokračovanie v spore a meritórne rozhodnutie proti vôli žalobcu. Dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby musí v konaní tvrdiť a preukázať žalovaný. Samotné subjektívne presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho na nepripustenie späťvzatia nepostačuje.

14. Odvolací súd po preskúmaní dôvodu nesúhlasu žalovaných v 1. až 3. rade uvedených ich právnym zástupcom na pojednávaní dospel k záveru, že tento nespĺňa požiadavku takej závažnosti, ako predpokladá vyššie citované zákonné ustanovenie § 146 ods. 1 CSP. Žalovaní v 1. až 3. rade svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby odôvodnili tým, že to, že odpadol naliehavý právny záujem žalobcu v 1. rade na požadovanom určení, nedošlo procesným zavinením žalovaných v 1. až 3. rade, ale bolo dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel žalobou dosiahnuť, mal dosiahnuť iným spôsobom. Mali preto za to, že tento spor by mal súd meritórne rozhodnúť, preto nesúhlasili so späťvzatím žaloby. K tomu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre rozsudkom zo dňa 9. decembra 2021 č. k. 9Co 148/2020-859 muselo byť všetkým stranám sporu zrejme, že naliehavý právny záujem žalobcu v 1. rade videl odvolací súd v tom, že je veriteľom pohľadávky voči žalovanému v 1. rade, ktorú si v tom čase uplatňoval v exekučnom konaní a aj napriek tomu, že na LV č. 11015 je zapísané exekučné záložné právo, doposiaľ v jeho prospech nebola žiadna suma vymožená a práve určením, akého sa žalobca v 1. rade v tomto konaní domáha, môže dôjsť k zmene a k zlepšeniu jeho právneho postavenia, a to tým, že pokiaľ by bolo žalobe vyhovené, vytvorila by sa pre neho nová procesná možnosť domôcť sa uspokojenia jeho pohľadávky. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobca v 1. rade má naliehavý právny záujem na požadovanom určení a je potrebné sa vypořiadat' s ostatnými žalobcom v 1. rade tvrdenými skutočnosťami. Ak po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu došlo k uspokojeniu pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní vedenému voči žalovanému v 1. rade ako povinnému, pričom z upovedomení o ukončení exekúcie vyplýva, že exekúcie boli ukončené z dôvodu vymoženia nároku oprávneného v celosti, vrátane trov exekúcie, je potom zrejme, že žalobca v 1. rade už nie je veriteľom pohľadávky žalovaného v 1. rade, a teda už nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, čo by v prípade, ak by žalobu nevzal späť, bolo dôvodom na zamietnutie žaloby. Ak za takejto situácie žalobca vzal žalobu späť a žalovaní v 1. až 3. rade so späťvzatím žaloby nesúhlasili, odvolací súd ich dôvody nepovažoval za vážne, pretože aj keby nedošlo k zastaveniu konania, žaloba žalobcu by bola zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, a teda bez posúdenia jej dôvodnosti a právnym zástupcom žalovaných uvádzané dôvody nesúhlasu na pojednávaní, odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Z uvedených dôvodov, aj keď sa odvolací súd nestotožnil s tým, že žalovaní v 1. až 3. rade so späťvzatím žaloby súhlasili, dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že žalovaní v 1. až 3. rade neuviedli také vážne dôvody, pre ktoré by súd konanie nemal zastaviť, a teda pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým výrokom konanie vo veci zastavil (výrok I.), odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom tohto výroku za vecne správne, preto podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Aj keď bolo v napadnutom uznesení uvedené nesprávne poučenie o neprípustnosti odvolania zo strany žalovaného, keďže zo zápisnice z pojednávania dňa 12. 12. 2022, ani z nahrávky z tohto pojednávania nevyplýva, že by sa žalovaní vzdali práva podať odvolanie, odvolací súd ich odvolanie v zastavujúcom výroku prejednal a pre odmietnutie ich odvolania nevidel dôvody.

15. Zo strany žalobcu bol napadnutý výrok o náhrade trov konania (II.), preto sa odvolací súd zaoberal aj správnosťou tohto výroku.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

18. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

19. Podľa § 256 ods. 2 CSP ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

20. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

21. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Tá je v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP doplnená aj zásadou procesného zavinenia. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

22. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane nahradiť trovy konania úspešnej strane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP a rozhodnúť tak, že žiadnej zo strán nepriznáva náhradu trov konania. Ide však o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené.

23. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane účastníkov, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech.

24. Otázkou aplikácie ustanovenia § 257 CSP sa zaoberal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31. júla 2017, v ktorom uviedol, že zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. V súvislosti s požiadavkou dovolateľky na nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania protistrane aj pre dôvody hodné osobitného zreteľa dovolací súd poznamenal, že ustanovenie § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP) predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného

ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. V predmetnej veci súd prvej inštancie napadnutým výrokom žalovaným v 1., 2. a 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi, keď mal za to, že skutočnosť, že odpadol naliehavý právny záujem na určovacej žalobe žalobcu, k tomuto nedošlo procesným zavinením žalovaných v 1. až 3. rade, ale bolo to dôsledkom toho, že žalobca to, čo chcel žalobou dosiahnuť, mal dosiahnuť iným spôsobom. Poukázal tiež na to, že žalovaní v 1. až 3. rade listom, ktorý žalovaný v 3. rade adresoval 13. 05. 2015 žalovanému (správne žalobcovi), mal snahu vyplatiť žalobcu v celom rozsahu, ale žalobca mu na tento list odpovedal listom zo dňa 22. 05. 2015, v ktorom požadoval od žalovaného v 3. rade vyše milión eur, čo potvrdzovalo, že v skutočnosti mu nejde o peniaze, ale snahu zablokovať majetok žalovaného v 3. rade. Súd prvej inštancie mal preto za to, že strana žalobcu zavinila zastavenie konania, pretože jeho správaním došlo k späťvzatiu žaloby v celom rozsahu, v danom prípade nešlo o žalobu na plnenie, ale o určovaciu žalobu a žalobca mal naliehavý právny záujem na požadovanom určení práve z dôvodu, že existujú voči nemu vymožitelné pohľadávky v exekučných konaniach, ktoré nemal vyplatené, a pokiaľ ich žalovaní v 1. až 3. rade vyplatili, tak z tohto dôvodu odpadol predmet sporu. Od počiatku konania žalobcovi išlo o to, aby zo strany žalovaných v 1. až 3. rade došlo k zaplateniu jeho vymožitelných pohľadávok v exekučných konaniach. S takýmito závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

26. Predmetom konania v danej veci bolo pôvodne určenie neplatnosti kúpnych zmlúv medzi odporcom v 1. rade ako predávajúcim odporcom v 2. rade ako kupujúcim. V priebehu konania došlo k zmene predmetu konania na určovaciu žalobu a postupnému rozšíreniu žaloby tak, že ku dňu rozhodovania na strane žalovaných vystupovali 3 subjekty. Žalobca od počiatku tvrdil, že má voči žalovanému v 1. rade vymáhateľné pohľadávky, ktorých sa domáha v exekúcii, a ktorých vyplatenia sa nemôže domôcť. Žalovaní v 2. a 3. rade boli za strany sporu označení z dôvodu, že pôvodne sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmlúv, pričom práve žalovaný v 2. rade bol jednou zo strán predmetných kúpnych zmlúv a žalovaný v 3. rade bol za stranu sporu označený po tom, ako boli predmetné nehnuteľnosti na neho prevedené a stal sa ich vlastníkom. Žalobca nikdy netvrdil, že má pohľadávku voči žalovaným v 2. a 3. rade. Pre posúdenie toho, v dôsledku správania ktorej strany došlo k zastaveniu konania v danej veci, je potrebné vychádzať z toho, že žalobca sa toho, čo chcel podanou žalobou domôcť, domohol vymožením pohľadávky voči žalovanému v 1. rade ako povinnému v exekučných konaniach, pričom k tomuto došlo až po rozhodnutí odvolacieho súdu v tejto veci, v ktorej bol vyslovený právny názor ohľadom naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení u každého zo žalobcov, pričom v tom čase na strane žalobcov vystupovali 3 subjekty. Z uvedeného je teda zrejmé, že práve vyplatením pohľadávok v exekučných konaniach vedených voči žalovanému v 1. rade ako povinnému došlo k odpadnutiu dôvodu, pre ktorý žalobca žalobu podal a tiež k strate jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, čo by v

prípade, ak by na podanej žalobe zotrval, viedlo k zamietnutiu žaloby. Ak za takejto situácie vzal žalobu späť, odvolací súd dospel k záveru, že práve žalovaný v 1. rade zavinil zastavenie konania, preto o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v 1. rade priznal plnú náhradu trov konania. Na tento záver nemá vplyv ani list žalovaného v 3. rade zo dňa 13. 05. 2015, na ktorý žalovaní poukazovali a odpoveď žalobcu zo dňa 22. 05. 2015, pretože žalobca pohľadávku voči žalovanému v 3. rade nemal, teda ju ani nemohol vyčíslieť a poukazoval na možnosť urovnania sporu so žalovaným v 1. rade, čo však nemalo vplyv na žalovaného v 3. rade, ktorý sa stal stranou sporu po tom, ako boli nehnuteľnosti na neho prevedené. Z uvedených dôvodov odvolací súd výrok o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade podľa § 388 CSP zmenil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v plnom rozsahu.

27. Na druhej strane, pokiaľ ide o žalovaných v 2. a 3. rade, tu je potrebné uviesť, že to, akým spôsobom bude žalobca svoj nárok v konaní uplatňovať, záviselo vyslovene od neho, a teda, pokiaľ sa domáhal svojho nároku podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva v prospech žalovaného v 1. rade, tým, že došlo k uspokojeniu jeho pohľadávky v exekučnom konaní a odpadnutiu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení sa žiadnym spôsobom žalovaní v 2. a 3. rade nepodieľali, a preto vo vzťahu k nim je potrebné skonštatovať, že zastavenie konania zavinil práve žalobca. Napriek tomu, poukazovanie na iné možné prostriedky uplatnenia práva žalobcom súdom prvej inštancie, ako aj žalovanými, odvolací súd nepovažuje za dôvodné, pretože pri rozhodovaní o trovách konania v zmysle zásady zodpovednosti za zastavenie konania to nemá vplyv. Žalobca navrhol pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať aj ustanovenie § 257 CSP, k čomu sa vyjadrili žalovaní vo vyjadrení, pričom s aplikáciou tohto ustanovenia nesúhlasili. Odvolací súd, rozhodujúc o trovách konania, sa zaoberal aj možnou aplikáciou tohto ustanovenia, pričom dospel k záveru, že je potrebné zohľadniť aj okolnosti danej veci, keď je zrejmé, že žalovaný v 1. rade, napriek pohľadávkam voči žalobcovi, nemal záujem tieto uhradiť a robil úkony na zbavenie sa majetku, nehnuteľnosti previedol na žalovaného v 2. rade a ten následne na žalovaného v 3. rade, pričom v čase kúpnych zmlúv išlo o spriaznené osoby, ktorým účel týchto úkonov bol známy. Všetci žalovaní o účele jednotlivých úkonoch medzi nimi vedeli. Žalobcova pohľadávka na zaplatenie mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru tak bola uspokojená po viac ako 20-tich rokoch, pričom t. č. je starobným dôchodcom, ktorý poberá starobný dôchodok 545,60 eura, čo odvolací súd tiež zohľadňoval. Za takýchto okolností odvolací súd videl pri rozhodovaní o trovách konania dôvod na použitie ustanovenia § 257 CSP, a preto napadnutý výrok podľa § 388 CSP zmenil a žalovaným v 2. a 3. rade voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní voči žalovanému v 1. rade úspešný (došlo k zmene výroku o trovách konania v dôsledku jeho odvolania) a žalovaný v 1. rade v odvolacom konaní úspešný nebol, keďže nedošlo k zrušeniu výroku o zastavení konania, priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Čo sa týka odvolacích trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 2. a 3. rade, v tejto časti bol žalobca čiastočne úspešný (v dôsledku aplikácie § 257 CSP odvolacím súdom mu nebola uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalovaných v 2. a 3. rade), žalovaní v 2. a 3. rade v odvolacom konaní úspešní neboli, keďže nedošlo k zrušeniu výroku o zastavení konania, rozhodol o týchto trovách konania podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 2. a 3. rade právo. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).